

med zakonskima, in mož se je bolj in bolj odvrčal od nje in od doma sploh. V tacih hipih mislila sem si vedno, kako pomilovanja vredno je dekle, koje stariši zaroče možu, ne da bi bili skrbeli za temeljito njeno izobrazbo v stroki gospodinjstva in posebno kuhinje. Doto, ki so mu jo izročili hčerjo vred, to porabi mož v zboljšanje svojega gospodarstva, žena pa, mesto da bi pospeševala blagostanje doma, vničuje ga v svoji če tudi nezadolženi nevednosti, z brezumnim in napačnim svojim gospodinjstvom. Nasledke nevednosti žene svoje in gospodinjne njegovega doma, čuti in opazi najprvo gospodar, mož njen in posledica je, da se odvrne od nje, izgubi veselje do doma in čestokrat je potem izgubljeno vse. Vsaj je mož steber in začetek družbinskemu življenju in njega osrečevati, njega zadovoljiti je prva naloga vsakere žene. Da pa ta naloga ni vsakokrat lahka in da jo množina žen popolnoma zgreši in zavozji, to je žalostna, osodepolna resnica. Možka nprav sama ob sebi že je več ali manj nagnjena k surovosti, ki posebno v hipih jeze pride do izbruha, in nelahka naloga žene je v istem hipu vbrati struno, ki pomirljivo vpliva na razdraženega moža. Zatorej je naloga žene, da tako rekoč študira svojega moža, ga opazuje v vsem njegovem početju, in na podlagi teh opazovanj se jej bode to več ali manj vsakokrat posrečilo. Radi tega pazi žena, da ti mož nikdar ne postane vsled tvoje krivde nezadovoljen, kajti na tebi samej se bode maščevalo, ako si vzbudila v njem tisto težko utešljivo silo, ki dela moža jastreba ali oroslana.

Zadovoljiti moža ni težko ženi, ki ga pozna in ki je ob enem dobra gospodinja, ki vé česa treba človeški naravi. Ako pa je storila prvi korak, ako zadovoljuje moža glede okusne hrane, koliko laglje se jej posreči drugi korak: ohraniti ljubezen njegovo sebi in njega samega domu. Mož je pridobljen, on jej postane hvaležen, in hvaležni mož je neprecenljivi dar, katerega je prejela žena iz rok svojega Stvarnika. Prirojen je možu krepkeji značaj, in že ta mu brani biti krut, ako zavлада v njegovem srcu čut hvaležnosti. Reklo se mi bode, koliko je mož, ki so nehvaležni in naj jim stori žena karkoli hoče. Ne oporekam, da se pokaže mož tudi res kedaj nehvaležnega, a prava žena vzame to na račun njegovih zunanjih neprijetnosti in skuša od svoje strani kolikor možno zatreti ta čut pretiranega egoizma. Najbolj neumestno pa bi bilo, ako bi žena v tistem hipu, ko je, po moževi nehvaležnosti, žaljeno njeno samoljubje, prišla z očitaji.

Ženino očitanje je isti strup, s katerim umori vsa ona blaga čustva, katere je sama vzgojila v srci svojega moža. Ponos možev je tak, da ne prenese srama, in sram je isto, kar moža potare, in ga stori nestrpnega. Vendar iz tega ne sledi, da bi se morala smatrati žena služkinja možu — ne, ona smatraj moža za *element*, iz katerega raste sreča ali nesreča družine. Element je sila, in sila je steber! Žena ne more biti *pod'aga* sreči, marveč je samo *provzročiteljica sreče*.

V kratkih potezah sem povedala toraj, kaj je temelj zakonski sreči, in blagor ženi, ki to nalogo dobro

izvršuje; ona je višje bitje kakor mož, ona ga nadkrijuje, ako si ga ohrani v *trajni hvaležnosti*.

V cerkvici.

Zapeli so zvonovi,
Oj radostno so peli,
Vabili ti glasovi
So k cerkvici me beli.

In v cerkvici devico
Uzrla sem cvetočo,
Ko ženinu desnico
Podala je tresočo. —

Rudela in bledela
Ob jednom so nje lica,
V laseh pa ji drhtela
Poročna je cvetica. —

In peli so zvonovi
In v tihi dol zveneli...
So sladki ti glasovi
K združitvi srečni peli?!...

Kristina.

Sreča v nesreči.

Slika iz življenja. Spisal M. C.

(Dalje).

Kako blizo ima včasih človek svojo srečo, le seči bi bilo treba po nji. Ali se mu ni zdaj ponudila najlepša prilika, da bi ji povedal vse? In stvar bi se bila rešila v obojestransko zadovoljnost. Pa ne in ne, omahljivec je omahljivec!

Gospodičina, vi ostro sodite in sodba vaša je navidezno opravičena*.

„Ne opravičujte se“ — segla mu je hitro v besedo — „tu ni nikakega izgovora! Ako si dve ljubeči srci prisežeta zvestobo, ni je moči, ki bi mogla razrušiti to zvezo. In naj bodo zapreke še tako velike, končno se vendar — le odstranijo*.“

„Prosim, gospodičina, poslušajte me dobro! Ako bi bile stvari tako, kakor si vi mislite, potem ne bi vedel vam kaj odgovoriti.“

A vedite, da dotična deklica niti ne sluti ljubezni moje. Ona stoji tako visoko nad menoj, da si niti ne upam razložiti ji čutila svoja, ker se bojim, da ne bi vsled tega zgubil prijateljske njene naklonjenosti — in že sama misel na to pretresa mi dušo. Ker ne smem upati, da bi moja ljubezen našla odziva v njenem srcu, moram vsaj gledati, da si ohranim prijateljstvo njeno*.

„Zdaj bi vam pa morala zopet ponavljati svoje, možkemu spolu tako malo laskajoče besede. Najin pogovor vrti se v kolobaru, vedno in vedno prihajava do tega, da vam moram očitati sramotno slabotnost*.“